

HOSPODINE VŠEMOHOUCÍ

730

TEXT: CITHARA SANCTORUM 1636

HUDBA: LOUIS BOURGEOIS 1551

NÁPĚV 251, 397, 758

Ho - spo - di - ne vše - mo - hou - cí,
v mo - ci tvé jsou vše - cky vě - ci,
ne - be, ze - mě, dešť i slu - nce,
ne - ní ji - ný je - jich sprá - vce.

2. Jako jsi za časů Noe / pro neposlušenství mnohé / ráčil všechno potopiti, / i hory vodou přikryti.
3. Ach, i nyní smutné nebe, / že jsme rozhněvali Tebe, / svědectví na nás vydává, / když ustavičný déšť dává.
4. Ó, smiluj se, Bože věčný, / ó, vyslyš hlas náš srdečný, / netrestej nás v hněvivosti / déšťů a vod zbytečnosti.
5. Ó, rač deště zastaviti, / mokrou zemi osušiti / a popřej času jasného, / Bože, spasení našeho.
6. Však v Tobě svůj život máme, / hýbeme se i trváme; / ano, oči všech stvoření / k Tobě mají jen své zření.

*Byly ucpány prameny propastné tůně
i nebeské propusti a byl zadržén lijavec z nebe.*

Gn 8,2